

РЕШЕНИЕ

№ 1634

гр. София, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20241110202828 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.72, ал.4 от ЗМВР.

Образувано е по повод депозирана жалба от Г. Н. Б., ЕГН *****, чрез адв. Д. Р., против заповед за задържане на лице рег. № *** от 05.02.2024 г., издадена от Н. Ц. Б. – инспектор в ДВС - МВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е постановено задържането за срок до 24 часа на жалбоподателя.

С жалбата се иска отмяна на атакуваната заповед. Твърди се, че същата била незаконосъобразна и неправилна, тъй като липсвало посочване на фактическите и правни основания за задържането. Освен това същата не съответствала на целта на закона.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа изцяло депозираната жалба и изложените в нея аргументи за отмяна на заповедта. Счита, че в нея липсвали фактически основания за издаването ѝ, като не било установено дали задържането на Б. е предотвратило или преустановило престъпление. Нямало и опасност от укриване на лицето. Не претендира разноски.

Ответникът Н. Ц. Б. – инспектор в ДВС – МВР пледира издадената заповед да бъде потвърдена като законосъобразна, тъй като нямало допуснати нарушения при изготвянето ѝ. Не претендира разноски.

Съдът намира жалбата за процесуално допустима по следните съображения: атакуваната заповед за задържане подлежи на обжалване по реда на АПК, жалбата е

подадена от легитимирано лице, съдържа необходимите реквизити и производството по нея е редовно образувано пред РС-София.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 05.02.2024 г. в 19:05 часа Н. Ц. Б. – инспектор в ДВС – МВР, издал заповед за задържане на жалбоподателя Г. Н. Б. за срок до 24 часа, тъй като срещу него имало образувано ДП № 507/2023 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. № 19461/2023 г. по описа на СГП и налични данни за това, че се е поставил в услуга на чужда организация или държава, за да ѝ служи като шпионин, за което престъпление било образувано посоченото досъдебно производство. В тази връзка били прието, че има данни лицето Г. Н. Б. да е извършило престъпление по смисъла на чл.105, ал.1 от НК и същият бил задържан на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР. Жалбоподателят Б. бил освободен на 06.02.2024 г. в 10:40 часа.

Съобразно разпоредбата на чл.168, ал.1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК. Оспореният акт е издаден от полицейски орган в границите на предоставената му компетентност. Съгласно разпоредбата на чл.74, ал.1 от ЗМВР, заповедта трябва да е издадена в писмена форма, а алинея 2 на същата разпоредба посочва, какво трябва да е съдържанието на самата заповед, а именно – името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; фактическите и правните основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл.73; както и правата на задържаното лице. В конкретния случай е спазена предвидената от закона форма, така както предвижда нормата на чл.74, ал.1 от ЗМВР - издадена е писмена заповед за задържане, връчена на адресата ѝ, като в същата са вписани името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните, индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, фактическите и правните основания за задържането, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице и му е предоставено копие от заповедта, за което той се е подписал.

В тази връзка, съдът намира атакуваната заповед за законосъобразна, тъй като от събраните по делото доказателства стана ясно, че срещу жалбоподателя Б. е имало образувано ДП № 507/2023 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. № 19461/2023 г. по описа на СГП и налични данни за това, че се е поставил в услуга на чужда организация или държава, за да ѝ служи като шпионин, за което престъпление е било образувано посоченото досъдебно производство, поради което действително е имало данни, че лицето Г. Н. Б. е извършил престъпление по смисъла на чл.105, ал.1 от НК – престъпление против републиката. Съгласно чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, полицейските

органи могат да задържат лице за което има данни, че е извършило престъпление, а в случая не само е имало данни, че Б. е извършил престъпление, но и на база тези данни е било образувано досъдебно производство (ДП). Последното е достатъчно показателно, тъй като за задържане по реда на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР не е задължително да има образувано ДП, а просто е необходимо да са налице данни, че задържаният е извършил престъпление. От друга страна в чл.207, ал.1 от НПК е посочено, че досъдебно производство се образува, когато са налице законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление, тоест изискванията на НПК за образуване на ДП са много по-големи от тези на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за задържане на лицето. По ЗМВР е необходимо просто да има данни, че Б. е извършил престъпление, докато по НПК се говори не само за „данни“, а за „достатъчно данни“ за извършено престъпление и в допълнение трябва също да е налице „законен повод“. В тази връзка образуваното срещу Б. ДП е достатъчно показателно за наличието на данни за извършено престъпление по смисъла на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР. Неоснователни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че задържането на Б. не е предотвратило или преустановило престъпление, а и нямало опасност от укриване на лицето, тъй като в ЗМВР няма изискване задържането да е за предотвратяване или преустановяване на престъпление, а единствено трябва да има данни, че лицето е извършило престъпление, каквито в случая са налице. Относно опасността от укриване, тя също не е поставена като условие за задържането по ЗМВР, а такава опасност се преценява едва в производство по чл.64 от НПК, когато е направено искане от прокурора до съда за вземане на постоянна мярка за неотклонение „Задържане под стража“. Тук трябва да се отбележи, че в настоящото производство съдът не изследва въпроса, дали е доказано Б. да е извършил престъплението, във връзка с което е бил задържан по реда на ЗМВР, тъй като това е предмет на изследване в досъдебното производство и ако прокурорът прецени, че има достатъчно доказателства, то следва да внесе обвинителен акт в съда и единствено съдът, който разглежда повдигнатото обвинение, има правомощията да се произнесе дали Б. е извършил престъплението. Затова в случая тези обстоятелства и доказаността на деянието не подлежат на проверка и контрол, а само трябва да се установи, дали заповедта има необходимите реквизити и съдържание, както и дали е имало данни Б. да е извършил престъпление, които обстоятелства са налице.

Неоснователно е възражението в жалбата, че в заповедта не били посочени фактическите и правни основания за задържането. В тази връзка правилно в заповедта е посочено правното основание за задържането - чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, достатъчно ясно е описано фактическото основание на това задържане – „има образувано ДП № 507/2023 г. по описа на СО-СГП, пр. пр. № 19461/2023 г. по описа на СГП и налични данни за това, че Б. се е поставил в услуга на чужда организация или държава, за да й служи като шпионин, за което престъпление е било образувано посоченото досъдебно

производство“, като е посочена и правната квалификация на деянието – чл.105, ал.1 от НК. Няма какво допълнително да се изисква от органа, издал заповедта, като фактическо и правно посочване на основанията за задържане.

В случая не може да се говори и за прекомерност на задържането, тъй като от заповедта е видно, че същото е продължило 15 часа и 35 минути (при възможност за задържане до 24 часа), което е нормално при данни за извършено против републиката тежко умишлено престъпление от общ характер. Времето, през което е продължило задържането, съответства на целта на закона и не надхвърля необходимото за постигане на целта на това задържане. През това време е трябвало да се провери съдимостта на лицето и да се прецени, дали е необходимо същият да бъде задържан за по-дълго с постановление на прокурор до 72 часа и дали евентуално да се иска от съда вземане на постоянна мярка за неотклонение „задържане под стража“.

С оглед изложеното, настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е законосъобразна, поради което и подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли.

Страните не са претендирали разноси, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Н. Б., ЕГН *****, чрез адв. Д. Р., против заповед за задържане на лице рег. № *** от 05.02.2024 г., издадена от Н. Ц. Б. – инспектор в ДВС - МВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР е постановено задържането за срок до 24 часа на жалбоподателя.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните на основание чл.138 от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____